

Cuprins

Iubirea curtenească.....	7
Maquisarda.....	42
Căinele meu o să moară.....	95
Happy Meal.....	124
Punctele mele de viață.....	133
Infanteristul.....	161
Un băiat.....	230

Anna Gavalda

Armura străpunsă

Traducere din limba franceză
și note de Ada Tanasă

POLIROM
2020

În timp ce o infirmieră schimba tuburile, îi făceam mici semne de încurajare. Mă rog, nu era chiar o competiție, dar era curajos oricum...

Apoi se supunea iar cerințelor lor, iar eu mă uitam la toate ecranele alea, încercând să pricep ceva.

Explicația pentru ce devenise viața noastră. De ce toate nopțile alea albe? De ce toată neliniștea? De ce fiu-meu era încă cel mai mic din clasă și de ce maică-sa nu mă mai iubea ca înainte? Ei? De ce? De ce noi? Dar din toate cifrele alea care fugeau în toate părțile nu pricepeam nimic.

Mi-am dat seama că Nadine vorbise cu doctorul înainte de consultație fiindcă la un moment dat s-a întors spre mine și mi-a zis așa, cu un zâmbet din vârful buzelor, ca un popă.

— Deci, domnule Monati... Se pare că sunteți puțin... (s-a prefăcut că-și caută cuvintele) puțin contrariat de purtarea fiului dumneavoastră în viața de zi cu zi, nu-i așa?

Eu am dat în bâlbâială.

— Vi se pare prea molâu?

— Cum?

— Abulic? Indolent? Apatic?

Mă treceau toate căldurile. Nu pricepeam nimic din ce-mi îndruga.

— Ați vorbit cu maică-sa, așa-i? Ascultați, domnule doctor, nu știu ce v-a spus exact, dar eu nu vreau

decât o viață normală pentru copilul meu. O viață normală, înțelegeți? Nu cred că felul ăsta al ei de a-l dădăci tot timpul îl ajută cu ceva. Știu că are o sănătate șubredă, însă mă întreb dacă nu cumva tocmai faptul că stă închis în casă, de parcă ar fi într-o cameră sterilă, ca să zic așa, nu-i alimentează starea asta de slăbiciune.

— Înțeleg, domnule Monati, înțeleg... Înțeleg foarte bine ce vă îngrijorează și, din păcate, mi-ar fi greu să vă liniștesc, totuși vă propun să vă supuneți și dumneavoastră unui mic test. Sunteți de acord?

Mai rău decât un popă, un arhiepiscop.

Ludovic se uita la mine.

— Sigur, am răspuns.

M-a pus să-mi scot haina. S-a ridicat, s-a dus să ia o foarfecă de după calculatoare, a tăiat o bucată mare de leucoplast și mi-a lipit-o pe gură. Chestia asta nu mi-a plăcut. Măcar bine că nu eram răcit în ziua aia. Pe urmă a ieșit din încăpere pentru ceva timp, iar eu și Ludo ne-am trezit singuri ca niște cretini.

— Mmm... Mmm..., făceam eu mergând ca un pinguin.

El râdea. Când strângea din ochi așa, o vedeam în el pe maică-sa. Nadine când era mai tânără. Aceeași fețișoară fermecătoare. Același năsuc cârn.

Doctorul s-a întors cu un pai galben de plastic. Un pai din ăla cu care beau copiii sirop de mentă. Cu un

bisturiu, a făcut o gaură minusculă în leucoplast în dreptul gurii, a băgat paiul prin ea și m-a întrebat dacă pot să respir. Am dat din cap.

Apoi, cu un ac de seringă, a găurit paiul în mai multe locuri. A aruncat o privire rapidă spre mine. Eram bine, nici o problemă, putea să-și continue jocul de doi bani.

Pe urmă mi-a strâns nasul cu un clips, și deja nu mă mai simțeam așa de bine.

Deja intram în panică.

S-a întors spre cel mic:

— Cum îl cheamă pe tatăl tău?

— Jean. Dar toată lumea îi spune Jeannot.

— Bine... Apoi, întorcându-se spre mine: Sunteți gata, domnule Jeannot? Veniți cu mine? Bineînțeles, vă este interzis categoric să vă atingeți de micul meu dispozitiv. Pot să contez pe dumneavoastră, nu-i așa?

Am parcat, am deschis lada de scule, am luat cazmaua și mi-am cuibărit câinele mort în geacă.

Era o vreme frumoasă, am tras fermoarul și am plecat împreună.

L-am urmat pe culoar și ne-a rugat să-l așteptăm un moment. Lulu al meu și cu mine am schimbat o privire, dând din cap: Hei, cine-i ăsta, doctorul

Maboul¹? Mă rog, el dădea din cap, eu nu. Fiindcă nu puteam. Am ridicat doar puțin bărbia, dând ochii peste cap, și numai asta mi-a tăiat răsufierea mai rău decât mi-aș fi închipuit. Pe urmă nu m-am mai mișcat deloc.

Robestier s-a întors. Își scosese halatul și țopăia ca un copil, dând cu piciorul într-o minge prăpădită de fotbal.

Mi-a strigat:

— Haideți, domnule Jeannot, haideți! Pasa!

Nici o secundă nu mi-am făcut speranțe că o să ating mingea aia nenorocită. Nici o secundă.

Mă mișcam puțin de pe-un picior pe altul, însă mă aplecam cât mai puțin posibil. Paiul trebuia să rămână neapărat în poziție orizontală. Nu trebuia să mișc capul prea repede și, mai ales, nu de la stânga la dreapta sau de sus în jos, altfel nu mai aveam destul aer.

Încercam totuși.

— Ei, Jeannot? Ce te mocăi așa, bătrâne? Hmm?

Nu-l mai recunoșteam. El, atât de bățos mai devreme la biroul lui, acum mă tutuia țopăind ca un iepure.

— Nu-ți cer să dai vreun gol, dar măcar o amărâtă de pasă! Ce naiba!

1. Aluzie la Operation, joc de societate american care în spațiul francofon este comercializat sub numele Docteur Maboul, de la *maboul*, „șicnit”.

Paiul pe care mă chinuiam să nu-l scuip orice-ar fi, lipsa aerului și enervarea că nu reușeam să ating nenorocita aia de minge m-au făcut s-o iau razna. Am încercat să mă calmez, dar simțeam că o să crăp.

— NU, DOMNULE MONATI! NU!

Și tot ce-am reușit să fac ca să nu-mi smulg porcăria aia de leucoplast, sau mai degrabă ca să nu-mi pierd demnitatea în fața puștiului meu, a fost să mă trântesc pe jos, să mă ghemuiesc și să rămân nemișcat cât mai mult posibil, cu fruntea pe genunchi și brațele încrucișate deasupra capului ca să mă ascund de lume.

Ca să nu mă privească nimeni. Ca să nu-mi vorbească nimeni. Ca să nu mă atingă nimeni. Ca să fiu lăsat să fac pe mortul cât mai mult și să pot începe să trăiesc din nou.

Mi-a întins mâna și m-a ridicat de jos în timp ce eu îmi smulgeam toate porcăriile alea de pe față.

— Vedeți, domnule Jean, testul prin care ați trecut tocmai asta e...

A arătat spre aparat. Pe micul său ecran luminos, eforturile chinuitoare pe care le făcuse Ludovic suflând din toate puterile apăreau ca niște picioare de muscă risipite pe un grafic de o mie de ori prea mare pentru ele.

Nu credeam că delușorul e așa de greu de urcat. Mă folosesc de cazma ca de un băț de drumeție și îmi

repet unele cuvinte cu voce tare: „Ei, Jeannot, pasa? Nu, domnule, Monati! Nu!”.

În seara aia am intrat în camera băiatului să văd ce face. Stătea în pat și citea o revistă. Am tras scaunul de sub birou.

— Ești bine?

— Da.

— Ce citești frumos?

Mi-a arătat coperta.

— Te simți bine?

— Da.

— OK...

Vedeam că nu prea are chef de vorbă. Că e obosit și nu vrea decât să-și citească în liniște revista despre cele zece enigme ale sistemului solar.

— Ți-ai luat Ventolinul cu tine?

— Da.

— Păi, bun... deci e totul bine?

— Da.

— Te... Te deranjez, nu? Te țin din citit, așa-i?

M-a privit drept în ochi.

— Da, mi-a zis cu un zâmbet larg, mă deranjezi puțin.

Ah... Când mă gândesc la asta... Cât de drăguț era băiatul meu... Atât, atât de drăguț...

Ieșind din cameră, nu m-am putut abține să-l întreb: